

Composició llegida per el gran actor gloria del Teatre Català En Armengol Goula en el teatre Principal de Barcelona la nit del 22 de Maig de 1897 en la gran funció en honor de D. Joseph Ximeno Planas.

A reveure

Adeu, Barcelona hermosa,
tu gronxares mon bressol,
la sort fera avuy se gosa
que no vegi lo teu sol.
Pel teatre d'eixa terra
vaig alzar un clam de guerra
contra'l corch que s'hi aferra,
¡que tal lluyta es mon consol!

—
¿Qui profaná lo teu temple?
¿Qui ton brill volgué entelar?
¿Qui fugint del bon exemple
ton soli va trepitjar!
Desde'ls turons a la plana
rica y de puresa ufana
¡oh! tu Escena Catalana
torna com sempre a brillar.

—
Brilla, si, y altre vegada
ostenta ton rich joyell
qu'enmotllá la hermosa Fada
del Art, en un somni bell.
Mostrat pura com ants eras,
produheix obras enciseras,
atravessa les fronteras
l lensant de llum un destell.

—
Ab cap alt vaig al desterro,
no m'apena, no, el destí,
per tú guardo un cor de ferro,
¡que no estimarte es morí!
Per ta sort, la pensa mia
trevallará ab energia,
mostram ta victoria, el dia
que goijós torni a vení.

—
¡Adeu! Barcelona bella,
adeu, mon dols pensament,
lluny de tu, prehuada estrella,
¡si'n tindré d'anyorament!
Ma llar, mos amichs, ta
[historia,
de ton Teatre la gloria,
tot quant ay mo, en ma
[memoria
guardaré jo eternament.

JOSEPH XIMENO PLANAS

*Aquesta composició sigué re-
produhida per tots els periodics
de Catalunya.*

Si al Simbol de *Lliroia* li ha-
guessin dit 25 anys enrera, quan
encare no era Simbol pero poc se
n'hi faltava que temps a venir, al
cap d'un quart de secle, conme-
moraria aquella data que tant va
deixar amb la boca badada per
un ¡oh! d'admiració a tota la gent
de lletres, i als ciutadans honrats
que no essent de lletres ne sabian
prou per esclamar sense diexar-
sen ni una ¡Quina barra! frasse
que precisament havia nascut en
aquella època, els hauria dit que
per molts anys, i que poguessin
arribar a veureho, perque certa-
ment no es repetiria mai cap
cas com aquell ni de tant llarga
recordansa. I com que El Simbol
se hi va trovar molt pe'l mitj i els
en podria donar pels i senyals,
amb el sol inconvenient que no
mes a ressenyar tot el que'm di-
gué la premsa tota d'aquell temps
posantse al costat del que sortí
acusat per la Justicia que
gastavan en aquella època ni amb
el compost de vint exemplars de
Lliroia n'hi hauria prou, sols con-
cretaré pera els que no visqueren
aquells temps i que se sorprenen
mes del qu'es sorprengueren tots
els de bona fe d'alahores, que
per dir la vritat amb tots els com-
provants convincents fins per to-
ta la gent de lleis, pogués arribar
a condemnarse a un publicista
honrat, sols els diré que en aque-
lla època màxima del caciquis-
me que pais civilitzat en estrema-
da supeditació s'hagi trovat mai,
tot capgirament era possible. No-
saltres haviam vist com amb unas
pocas paraules posades en tarje-
ta del cacic màxim s'obrian las
reixas de la presó pera deixar pas
lliure al lladre que pocas horas
se l'havia trovat infragant i exer-
cint son criminal ofici, nosaltres
haviam vist com amb la seva pre-
sió a la debil Justicia, pels bons,
mes d'un cop la balança quedaba

doblegada pera soterrar un nom
honrat. ¡Oh! quins temps aquells
per cert neixia l'ideal catalanista
i ja hi havian persecucions. Dels
defensors fermes d'aquella idea hi
havia La Renaixensa i El Teatre
Regional. El primer fins arribà a
tenir d'imprimirse a fora de
Barcelona. El segon seguí soste-
nint bent alt el pal de la Santa
Bandera a Barcelona. No cal dir
siel caciquisme d'allavors enemic
formidable de la forsa que tot just
neixia, posà el pes gros a la ba-
lansa perque amb sa caiguda en-
sorrés a un home i el baluart
que'l sostenia.

—
Pero tots tingueren la seva paga.
Al home honrat l'estima i admi-
ració de tots els catalans. El cacic
la perdua del seu feude inespug-
nable. Obligat el publicista a
cumplir un desterro escullí a
Sant Celoni. Sant Celoni districte
d'Arenys de Mar. Arenys de Mar
al poc temps pogué el que anys
ha desitjava treurers el diputat
cacic. El publicista satisfet de la
seva missió dirigí sos passos a
Sant Hilari compartint els seus
amors, per la vila estinenca in-
comparable, el treball i la patria.
¿Eh sin sab de cosas

EL SIMBOL?

1897 - 1922

El trencar forçudament una
llança en pro de la honradesa li-
teraria, us valgué, amich Xime-
no, el premi (?) d'un desterro,
ocasionant la mort d'una revista
literaria ¡«El Teatre Regional»!
Allà hi feya jo les primeres ar-
mes literaries. Quinze? Setze
anys? Aixó debia comptar quan
publicava «Solterra» inclós en
mon primer llibre de versos, «Lli-
roya», editat en 1895.

—
¡Vint y cinch anys! No valdria
la pena de festejar aytal data?
Festejar? potser no està ben dit.
Diguém commemorar, donchs.
Qué fer?

—
Encara a casa meva era Sant
Hilari. No havia vingut el dalta-
baix de la nostra llar..

Resident a Barcelona, per mor

de remeyar la meua vista delicada, ab quina il·lusió y ab quin baticor anava a n'aquella escaleta del Carrer de les Cabres a depositar, en el bussó que hi havia a la seva porta, les meves intentones literaries! El record d'aquella Redacció, la primera freqüentada, perdurarà sempre en mi. Un dia, cap al tard, ens hi toparem ab l'Ignasi Iglesias! Anavem a depositar un treball obtant al premi d'un concurs que «El Teatre Regional» havia convocat. ¡Oh, amic Ximeno! Ja podèu anomenar-la d'or aquella època. Els pochs, els intellectuals d'are no son com els d'allavors. Què hi farem!

Vint y cinch anys! Ja he tomat els quaranta! Conte-me en esperit a vora vostra en aquesta data memorable de la vostra vida.

ANTON BUSQUETS I PUNSET

Records i Guspires

L'Album recull de tot quant se publicà i digué d'aquell sens igual procés és una joia d'un valor incomparable i fidel reflexe del aconceixement literari que durant més de dos anys conmoqué la opinió pública.

Allí se hi veu tot quan publicaren referent l'assumpte més de dos cents periòdics. Autògrafos i cartes d'adhesió dels més eminents patricis, poetes, literats, actors, poble i homes de cor. Des de aquella gloria que's digué Mossèn Cinto Verdager, al últim aficionat a les lletres pàtries tot-hom hi és. Algún dia passarà a Museo o Biblioteca pública, per a domini i apreciació de tots els que ho desitgin.

Conrad Colomer, el gran actor, home de cor i d'una sensibilitat extraordinaria, rebé tant forta sotregada al veurers que per un acte meritós se premiava amb un desterro a un escriptor honrat, ho remogué tot, no descansaba ni un instant fins arribà el seu altruisme anar-se a oferir a la justícia per a substituir-se al desterrat. Quan aquest ho sapigué i li digué perquè ho havia fet, respongué—Perqué no hi ha cor ni

sentiments, ni vergonya permètrer que'l deixem sortir d'aquí. Vosté ocupant el seu lloc a Barcelona, i jo arreu del món ni que siga cantant coples alusives podem guanyant-se la vida i tots dos defensar la dignitat literaria.

Un gran publicista escribia:

Si'l Jurat entengués de las querellas d'injúria a particulars, com enten de las que s'infereixen a funcionaris públichs, aixis com molts d'aquests fan cas omís de las justas censuras que se'ls dirigeixen, prescindirfan ells també d'acudir al terreno relliscós d'una depuració escrupulosa dels seus actes i de la seva fama, que podria serlos funesta, i no presenciariam lo cas trist i deplorable de veure condemnats a las molestias i purjudicis inherents a un llarch desterro a personas dignas i zelosas, culpables sols d'haverse fet eco fidel d'una opinió justa i generalisada en la conciencia pública.

Més clar: la franca sinceritat no seria víctima de las habilitats jurídicas.

J. ROCA I ROCA

Un llorejat poeta enviava el seu retrat amb la següent dedicatoria:

A En Josep Ximeno Planas.

Al escriptor i al crítich la salutació; al perseguit injustament per la justícia la admiració i el respecte; al home ferm i honrat la enhorabona; i al amic estimat una abrassada amb tot lo seu cor li dedica.

P. PALAU G. DE QUIJANO

Mossen Jacinto Verdager escribia:

«Amic Ximeno: un altre dolor, un altre prova que no hi ha Justícia assi en la terra».

Escrivia l'inspirat autor de Margaridó:

«Si per sanejament de nostra gloriosa literatura creesim un honorable cos de Guardia Civil us nombraria el Quefe d'ella».

APELES MESTRES

I si seguïam espigolant, avuy ens faltaria temps i especialment espai. Ja ham dit que hi es tot el gran tot d'aquella època.

L'APLEGADOR

Enfront la tomba del acusador

Si no tingués tant que agrahir a molts i a tu en primer lloch no hauria vingut al cap de vint i cinc anys a remourer per mi tas venerandas despullas. Reposa en pau i reb la mes profunda oració fúnebre dels meus llavis, tant de bo s'hi ajunti la dels qui mal t'aconsellaren. Mai vareig creureu que del teu cos i pensament pogués sortirne el remordiment de fer passejar pe'l mon amb l'estigma injusta de *Comdenat*, per un delict de *calúnnia o injúria*, que tu sabias mes que ningú que no existia, per la meua caballerositat de que a totas hores reberes provas. Jamai vareig llensar la primera pedra. Quan en sortia una de la meua fossa, que per ta desgracia feia blanc, era en defensa de la que abans n'havia rebuda. ¡Quina campanya aquella! ¡Quina lluita despïetada! com mai s'hagués vist ni's tornarà a veurer en assumtes purament literaris. Feren que alló que'n feien justícia *te servis d'amic*. Com devias sufrir al veurer que a cada volta que donava la rosca de aquell tom posat en mohiment desde la caiguda de la originalitat d'una obra teua, te'n queia la d'una altre, i un'altre, i un'altre... Com te repercutia el mal que tant injustament te aconsellaven que'm fessis. Com debias desitjar arribar al final per anar salvant las fullas de la corona de la originalitat de tas obras dramáticas, al veurer que a cada cop que rebia enfortia la meua defensa, amb una nova demostració.

¡I quin final mes trist veurer que'l que't deian seria revindicació moral per a tu, se transformava en apoteosic enlairament pera el que tant injustament acusares.

I quin pes mes feixuc, deixant la justícia per a tu sol, la exigencia del cumpliment de la condemna o la espontaneïtat d'un noble perdó.

Han passat 25 anys, ni un sol moment he deixat de perdonarte tot el mal que contra mi t'empenyien a ferme.

Reposa en pau en tant espero m'arribi la mateixa hora.

JOSEP XIMENO PLANAS

El Defensor al Suprem

Josep Feliu i Codina

En el XXV Aniversari

de la mort d'En Josep Feliu i Codina.

Inesborrable ha quedat per a mi la data del 2 de maig de 1897. La notícia de la repentina mort d'En Josep Feliu i Codina escampada en la matinada del 3 per totes les seccions telegràfiques de la premsa diària barcelonina, produí en mi el cop més dolorós, el més sentit dels que en aquella època anava rebent. El curs del meu procés la recent contrària resolució del Suprem no m'afectaren de bon trós, com l'esglayadora notícia de la mort repentina del meu il·lustre defensor. La sentència contra meu proferida sols me causava repugnància per la meritriu Justícia d'aquella època. Podia perjudicarme en mos pobres bens materials, moralment no m'afectava. La opinió Pública que feya 27 mesos estava tota al meu costat, m'enlairava encare mes.

La condemna no'm deya res à ma consciència tranquil·la i amb ella planyia las tristas eventualitats a que pot subgectar-se la justícia al aplicar-la en aquells època en una forma ú altre, per rahó o per caciquisme. Condemna! mot que representa castic del crim! Pera la meua humil persona, compdemna resulta va irrisori acte de justícia. Mirat pel dany material que se'n feya,

corona d'espigas encastades per el meu front, que a cada cop rebut, se mostrava mes seré mes victoriós per la veu de la rahó. La mort de Feliu alhora que ficava lo terme total d'aquella brillant intel·ligència, me presentava inseparable barrera en que obturar las mostrars de gratitud d'un cor agrahit. Pera mi sigué l'últim acte de la seva vida, record inmarcesible que perdurarà durant la meua. Dintre aquest record que ni un instant m'abandona se'm reproduceix sempre ab tota fidelitat nostra última entrevista.

Sigué a Madrid, a casa seva, en aquella habitació estudi que tant havia frecuentant en els dias que vareig estarme a la capital. El dia 18 de Maig de 1897 Suspresa la vista per petició de la part contrària i aplasada per el dia 13 del més següent me disposava a regresar a Barcelona. Era doncs entrevista de despedida.

—¿Tornará a venir pera aquell dia me digué Feliu i Codina.

—Aixis ho desitxaria, mes temo no'm serà possible tornar a repetir el sacrifici que aquest viatge'm reporta, i abandonar per tants dias el meu estimat periodic *El Teatre Regional*.

Nostra conversa girà a tot quant podia interesarnos. Parlarem de teatres, molt de teatres, del seu enlairament en aquella època en que se'l considerava com el més eminent dels autors del teatre espanyol. Dels seus exits *La Dolores; Un libro viejo; Miel de la Alcarria; Maria del Carmen*. Parlarem del seu últim estreno *La Real Moza* obra d'una contextura i bellesa literaria colosal.

M'exposà clarament el succehit en la primera i única representació. Jo m'admirava veurer aquella franca conformitat amb el fallo del publich. Soch jo—me deya—qui va equivocar-se amb un dels personatges. N'estava insegur, no era prou teatral, pel camp de la novela conforme. Quan al final del primer acte, en que aquell personatge se presenta en escena

vareig sentir aquella entusiasta ovació no apaigabada fins despres de repetidas surtidas mevas, ja vareig dirho, no's sostindrà, el públich no trovarà el per sonatge sencer que voldria.

Tothom li demanà que modifiqués aquell final, i la seva entesa de caracter i honradés literària, fundantse en que aixis l'havia concebut i aixis havia de quedar, retirà l'obra, dientlos que preferia anar per un altre dintre la mateixa temporada.

Apetició de molts va fer imprimir l'obra. M'en dedicà un exemplar que guardo com a preuhat record d'aquella radera entrevista.

M'explicà despres las obres que tenia en projecte. Alashoras trevallava per la qu'es titularia *Batalla de Clomvs*. Va veure que'l titul m'intrigava, va esplicarme l'assumpto i a fe que resultaria just. *Batalla de Clomvs* versaria en els graciosos de saló. Aquest graciosos, en que per atreurers amistats i relacions dels que son mes qu'ells, ho sacrifican tot a la frasse, al xisto. La qüestió es fer desarrugar lo front dels poderosos. Qué hi fa que se'n valgui de menys el bon nom d'una mare, esposa o filla. Quinas escenas! Quin tiroteig d'acudits de bona forma, si, pero punxants com agul·las. ¡Quin enbotomar pells i quin pujar la sanch als ulls de tant riurer! ¡Quina batalla sens quartel al compás de grans rialles!...

Tornarem a parlar molt de Madrid, de las cosas que mes m'haviam cridat l'atenció, dels teatres quinas portes per el seu nom m'havian sigut obertes de bat a bat.

—Coneix ja voste millor Madrid que jo mateix. Casi may surto de casa.

—I li es saludable—vaig dirli orec que per la seva naturalesa li fora convenient surtir sovint, fer exercici.

—Me trovo perfectament, me va molt be la vida que porto...

Que lluny estava de creurer amb l'aproximitat de son fi.

Al recaure la conversa en nostras cosas de casa y molt particularment ab nostre Teatre Català s'animá doblement el seu rostre, llampagavejavan sos ulls brillants, per els quins escapava l'espresiu acompanyament de la vivesa del seu caracter. Se'n dolia del estat en que'l tenia una empresa desconexedora de lo qu'era amor al art. Del apoderament de la escena per traficants innobles, piratas que ab sas poch costosas adquisicions ofegavan els esclats dels genis qu'hi haurian pogut brillar-hi. I s'entusiasmava per la campanya que jo de temps havia emprés.

Al durnos la conversa per son camí natural a que jo tornés a parlar-hi del desitj que sentiam molts, de poguer veurer en escena la seva obra tantas vegades anunciada *Lo nuvi*, intercedint pera la concessió d'estreno al empresari que la tenia en cartera repetí el que ja m'havia dit en altres ocasions, que no'n tenia ell la culpa, que no podia transigir ab ridiculas exigencias que de llarc temps li havian interposat. Consideri, me digué, entrealtres cosas, varem una vegada arribar a quedar acordes referent a condicions i tot el demés. L'obra se posaria en escena amb la propietat deguda. Aquesta qu'es tan precisa en tota obra teatral, es imprescindible en *Lo Nuvi* per els afectas de lloch temps i forsa dramática, molt especialment en el segon acte. A la vista del públic deu presentarse l'interior d'un temple en el qual el públic te de presenciari la realisació de un casament del anomenats per sorpresa. Donchs, be, al cap de poch temps del indicat convení s'em vingué sollicitant la supressió del quadre i que'l substituhis per una explicació del fet, al comens del tercer acte... ¡Aixó mai! esclamava amb indignació. Avans no s'estrenará l'obra.

No hi ha que dir, si nostre punt final de la entrevista recaygué en el resultat que pogués obtenir el fallo del meu Procés. Convenciment cego, era'l que possehia referent al desenllás favo-

nable. No admetia suposicions contradictorias. Lo succehit a Barcelona no volia dir rés. Aquells ressorts també s'havian tocat allí, els coneixia un a un, el tenian se'ns cuidado, serian inútils allí no influirian en res, no hi havia poca diferencia. ¡Ahontaniriam a parar si a'n aixó s'arrivé! Ell se atenia a la raho, al text de la lley, a sos coneixements juriconsults, i per damunt de tot, a son nom d'autor dramàtic...

—No'm deixi en la suposició de que vosté per un sol moment pugaduptar del resultat. Esperí la bona nova quina notícia a son temps li comunicaré.

¡Quanta confiança no hi tindria ell qu'era tant ric observador dels characters, bellesas i miseries d'aquest mon.

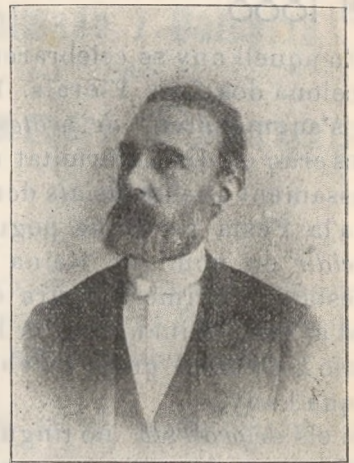
¡Sigué aquella, la nostre ultima entrevista! ¡Qui ho tenia que dir! Nos cartejarem. Amb el dia 13 d'Abril vingué la vista al Suprem. Seguiren uns quants dias d'espera. Al dia 28 va remetrem un telegrama en quin text si entrellegia un recel de la tempestat que anava a desarrrollarse. Acavaba dient que si's confirmés el que s'indicava, recorreria a un acte de gran ressonancia i que per demunt del Tribunal Suprem encare hi havia quelcom més. A l'endemá s'escampá la noticia de que'l Suprem havia recusat la meva petició, quedava donchs ferma la Sentencia de desterro.

No m'afectá gran cosa la noticia. El cop mes fatal el vareig rebrebr dos dias després. El de la mort d'aquell home generós, d'aquell geni d'aquella gloria patria que me honrá fentse seva la defensa de la meva causa.

Per aixó com mes dias passaren mes se'm va gravar i agegantaren la meva imaginació el recort d'aquella radera entrevista.

El destí va durme a cumplir el desterro d'aquella celeberrima i sens igual sentencia, precisament a un pais, que demostrá estarne enamorat aquell privilegiat talent. Al pais del seu *Rabadá*, del seu *Nuvi*, del seu *Mas Perdud*, *Bolva d'or*, *Gra de Mech*, *Cofis i mafis*, i moltes d'altres en que'n fa menció. Allí, tot me par-

El Defensor a Barcelona

En Conrad Roure

Vagi un coral record des de aquestes planes, per l'eminent juriconsult, l'home públic, l'antic company autor i col·laborador inseparable del fundador del Teatre Català En Frederic Soler (Pitarra).

En Conrad Roure, avui per sort, encara vivent, el seu cor generós i altruista el portà amb entusiasme a defensar la justa causa enfront els tribunals. Les flors del agraïment han anat rebrotant més ufanes a cada aniversari del aconeteixement que avui ens plan recordar. Al complir el quart de segle oferim al avui respectable octogenari, la més esplendent branca del nostre etern reconeixement.

LLIROIA

lava d'ell, arriantme els aplaudiments que després de mort continuá obtenint.

Cert que s'estrená *Lo Nuvi*, qu'entre'ls entusiasmats aplaudiments no s'hi pogueren barrejar els que li hauria prodigat el meu cor agraït. L'obra sigué estrenada no amb tota la propietat, qu'ell desitjava, no obstant la forsa de sa bellesa. sigué un triomf. Per mes de 50 nits conseguí arreconar las plajadas grollerias, que'n tan descredit arriaren á posar un dia a n'aquella casa convertintla en cau d'ursurpaciós, en lloch de temple de genis literaris. Benhaja el nom de Josep Feliu i Codina que, fins després de mort sostingué en aquellas mateixes taulas la defensa de la meva causa. El brill del seu talent artint per las esclietxas de la seva tomba conseguí mes que'l fuet de la mateixa crítica. Per aixó com més dias passan més dias passan, més s'em gravaba i agegantava inesborrables records d'aquella ultima entrevista.

JOSEP XIMENO PLANAS

Del 1888

En aquell any se celebraren a Barcelona dos Jocs Florals. Els uns s'anomenaren, *de protesta*, doncs eren en disconformitat del aplassament que'ls oficials donaren a la Festa pera que pogués coincidir en nombrar Reina de la Festa a la primera figura del Estat al venir a inaugurar la Exposició Universal qu'és celebrava aquell any.

Si els *de protesta* no tinguessin altre merit que l'haver conseguit no demorar la data acostumada de la celebració dels Jocs Florals, el tindrian per algunes de las obras valiosas qu'és premiaren, sobressurtint entre ellas. *La rondalla del Infern* hermós i emocionant drama historic d'En Frederic Soler (Pitarra), i el genial poema *Margaridó* de l'Apeles Mestres.

L'acte de la Festa i repartiment de premis se celebrá amb tota pompa al Teatre Novetats.

Aquest fet historic ens ha vingut a la memoria, avui que *Lliroia* celebra un aconteixement literari succehit nou anys després, i del que'n sigué motiu principal l'originalitat d'una obra de D. Anton Ferrer i Codina. Aquest senyor, se n'endugué el premi Artistic que ofería el Consistori d'aquells Jocs Florals. Després de dicutirse si n'era mereixedor o no, acordaren que si per la poderosa rahó de que n'hi havia cap mes composició que hi obtés. Era la tal composició una poesta es a dir un escrit amb ratlles curtas, perque de poesia no n'hi havia gaire, ampulosa, ditirámbrica, d'alló qu'esperas que s'acabi i un cop hi arribas no n'has entés gran cosa pero hi has arplegat mal de cap.

Formava part del consistori el gran home públic, el gran apostol del catalanisme En Valentí Almirall, i ell sigué el comissionat pera adquirir «l'objecte artistic» pera cubrir l'espedit. En una botiga del carrer de Fernando va comprar un gerro «artistic» es

dir, pero feya presencia, gros, un botarut, alt; si te'l mirabas de lluny semblava de bronze pero si'l tocabas ja veyas que alló era guix o tot lo mes terra d'escudellas. En fi que feia goig i resultava baratet.

De la botiga estant va ferlo dur a casa el poeta premiat. La compra se feia celebrada la Festa, amb las pressas no hi havia hagut temps fer-ho avans. La qüestió era quedar be.

I are ve la part mes bonica del fet. Al endemà se presenta a casa l'Almirall un home portant a brassos el famós gerro que ja per certas escarbotades anava ensenyant el guix i diu l'home:

—De part del Sr. Ferrer que això no ho vol i que facin el favor de canviarli per un altre objecte millor.

I are ve la resposta d'aquell geni qu'és digué Valentí Almirall.

—Vos mateix bon home, deixeulo dessota aquella taula, i digueu-li al Sr. Ferrer que no hi tinc cap inconvenient si ell per endevant me cambia els versos amb altres que valguin mes.

Un d'aquell temps.

Noves

A tots els que'ns comunicaren el seu desitg de col·laborar en el número present ens plau comunicar-se hi el nostre agrahiment, sentint no poguer correspondre a son proposit si no veuen insertats llurs treballs, per las circumstancies especials del avens amb que té de compondrers el número. Conservarém els seus estimats presents i aprofitarem l'insertarlos en ocasió apropiat.

El mal temps ha perjudicat bona cosa al final de la present temporada doncs, se presentava un Setembre brillant de concorrencia com d'anys no s'havia vist. No obstant es ben important el nombre de forasters que aqui es troven, i sovinteijan las novas arrivades.

S'els desitja bona estada i que'l temps final d'aquest mes els sia favorable pera las excursions tant agradables en aquesta época del any.

La Comissió de la Festa de la Flor del any 1919, ha donat per terminat el seu comés amb un sobrant de setcentes ptes., traspasantles a la nova Associació de Beneficencia que acaba de fundarse en aquesta vila, i quins estatuts han sigut ja aprovats governativament.

A tots els que tingan pissos o habitacions disponibles per la temporada vinent del 1923, els insteressa sapiguer que Lliroia, crea una nova secció en que se'n farà oferta dels que aixis ho sollicitin, mitjansant un petit pago, i a meitat de preu als que sian subscriptors.

Debem fer present que aixó facilitarà extraordinariament elllogarho, donat al gran nombre d'exemplars que Lliroia coloca a fora d'aquí i especialment a Barcelona sens haver recorreguta la propaganda intensa que a l'any vinent pensa realisar.

Poden ja desde are passar a suscriurers els que desitjin acullirse a la rebaixa com també passar nota de habitacions disponibles per a la temporada próxima a quants ho creguin convenient.

Ens plau fer constar que nostre Director, dilluns passat. 11 de Setembre sigué objecte d'una gran ovació pública al depositar el Recordatori que Lliroia dedicá a la memoria del patrici En Rafel Casanova.

Aixis mateix ho sigué la ofrena feta pet el «Grup Catalanista Hilarienc» entregada per el soci D. Gaudenci Malla.

Hilariencia

Un, deia, a un altre, que estava sovint amb la paperina:

—Si així com has tirat pel vi, haguesis tirat per les lletres, foras un savi.—J. X. P.

Hostalrích - St. Hilari

SERVEI D'AUTOMOVILS

EMPRESA SOLER

Omnibus, turismes de lloguer

Despatx de Bitllets a BARCELONA

Centre Localitats, Plaça de Catalunya 9.—Sombrieria
Buxadé, Princesa 7.—Corseteria, Plaça Santa Ana, 4.

PREUS: Anada i tornada 10 Pessetes

Colmado i Dulceria de Manel Planas

Gran existencia en tota classe
de Comestibles i Bomboneria
a preus reduidíssims.

Creació del tan renombrat Postre

BARRETETS

GRAN HOTEL *España*

Acreditadíssim ESTABLIMENT

de SANT HILARI SACALM

baix la direcció de

D. MIQUEL MARTÍ

i a BARCELONA de la

- Spléndide Pensión -

Casa de primer ordre

Gran confort

PELAI, 8 TELEFONO A 3.691

Gran Café UNIO (Antic Café Xicus)

TEMPORADA D'ESTIU 1922

Grans funcions de Titelles - Sessions de Cine
-Llufts i selectes Balls-Saló de Billars, Tresillo

Gran Cassino TIVOLI

Servei
esmerat

Funcions Teatre - Balls - Espectacles - Saló de Billar

Granja Calm

LLET PURA

Especialitat amb mantega

Despatx a Cà l'ENRIC

se serveix a domicili

Ramón Torrent i fill - Recader

de St. Hilari Sacalm
a Barcelona

A Barcelona: Plaça Comercial, 10 i
Princesa, 34, Agencia Puig.—A Sant
Hilari: Carrer d'Arbucies, 1 al costat
de can Ximeno i carrer Rectoria, 1.

Es portan botel-
les d'aigua pi-
can a domicili.

Es ven Fruit-
ta i Peix
fresc

Goigs humorístics a Sant
Hilari per J. Asmarats De-
manintse a

LA MODERNISTA

PREU escepcional durant el
Setembre 5 CTS.

Hispano Hilarienca

Empresa d'Automòvils

De Breda a St. Hilari, anada i
tornada, preu 10 pessetes.

Serveis establerts: De St. Hi-
lari a Vich i viceversa, cada dissabte.
De St. Hilari a Sta. Coloma, cada di-
lluns.—Tots els dies matí i tarda ser-
veix a la **Font Picant**.

Per l'horari, despatx de bitllets i demés infor-
mes demanar a l'administració i garatge de la

Hispano Hilarienca

Carrer de Valls, 1. — BARCELONA,
Despatx Central de la Companyia dels
Ferro-Carrils M. Z. A. Gran-Via 573.

HOTEL SUIS

DE

Francese

Picañol

últimament reformat : Habita-
cions amb aigua corrent :
:- Bany, etz. etz. :-

Obert tot el Setembre.
El temps millor per a
pendrer l'aigua i estar
mes ben atés a Sant
Hilari

LLUIS SERRAS

Forn de Pa - Comesti-
bles - Porc fresc dos
: cops a la setmana :

ESTIUEJANTS

Preneu a diari la llet de la va-
queria del Carrer de Vich, 3

casa AMADEU

Francesc Trias**TEULAS I TORPEDOS**

SANTA COLOMA DE FARNÉS

Per encàrrecs a Sant Hilari a

LA MODERNISTA

Per endur-se'n un bon re-
cord fer-se retratar per

EN LLUIS XIMENO

rà a LA MODERNISTA

Record
Original

**Auca d'Un foraste-
ro en Sant Hilario**

Novetat única Record sens igual

PREU 1'50

- Tots els exemplars portan un obsequi -

Record
de Bon
humor

EDEN CONCERT**MUSIC-HALLS** de primer ordre

Carrer Nou, 12

Teléfon, 3.332

BARCELONA

La Bona Sombra Cabaret Modern
Dancing Seguit

Carrer, Ginjol, 3

BARCELONA

- Aigues de Sant Hilari -

Infalibles contra el MAL DE PEDRA, càlculs en el fetge, diabetes,
gota, dispepsia, gastralgia, anèmia, clorosis, etz. etz.

Premiades en les exposicions de Madrid, Barcelona, París, Niça, Francfort,
:- Buenos Aires, etz. etz. :-

Per la venda :dirigir-se: Dtor. Andreu, Rbla. Catalunya, 66. Apartat Correus, 146. Barcelona